

ДИМИТЪР ПЕЕВ
НА ЧЕРНАТА ПЛАНЕТА

chitanka.info

— Не е ли чудно, Уле! Изминаха само шест месеца, откакто сме тук, а вече свикнахме с опасностите, с тъмнината, дори със самотата. Доскоро излизахме по двама, озъртахме се на всяка крачка. А я виж сега — обхождането на плантациите се превърна в приятна разходка, в търсено разнообразие.

Уле не отвърна, не се помръдна. Но това не попречи на другаря му да продължи.

— Околният мрак сякаш се процежда в бункера ни. И ние все повече и повече свикваме с него. Без дори да го съзнаваме, намаляваме силата на лампите. Сега очите ни се задоволяват с по-малко светлина.

— С всичко ще свикна, но с безкрайните ти философствания надали — едва не отвърна Уле.

Той слушаше брътвежа на другаря си и мислеше. Сам бе забелязал всичко, за което говореше сега Асен. Но не му се приказваше. Много отрано започнаха да философстват. Ако продължаваха така, какво ще правят след година, след две, след пет... след десет години...

— Летят ято грили — промърмори неохотно Уле. — Насочват се към Игор.

— Е, та какво?

— Нищо, съобщавам ти.

Асен затвори вратата към дежурната.

Щом пак не иска да разговаря — много му здраве. Този мрачен, неразговорчив Уле. Защо избраха него? Защо не оставиха веселия, находчив Ришар? Или — Лао. Той поне бе винаги внимателен. Прав ли бе началникът на звездолета Каменски? — „За тази задача най-подходящи са хора със силна, уравновесена, бавна психика, хора като Уле Нордсен.“ Игор скоро ще се завърне. С него ще си поприказва. А Уле, нека да стърчи сам целия ден пред таблото. И той ще омекне, ще започне „да философства“.

Тежка съдба си бяха избрали тези трима космонавти. — Да останат сами на планетата край далечната Черна звезда, да останат тук за цели десет години. Защото пет години бяха нужни на звездолета да се завърне в пределите на Слънчевата система. Още толкова щяха да изминат, докато втората експедиция преодолее чудовищното разстояние от една светлинна година. И през всичкото това време те тримата трябваше да просъществуват сами, сред чуждия враждебен

свят на Черната планета. Да, двадесет години бяха пожертвували те от своя живот, за да може човечеството да овладее по-скоро една нова планета.

— Асене! — гласът на Уле бе, както винаги, безстрастен и спокоен. — Връзката с Игор се прекъсна.

Асен скочи и се втурна към таблото. Зеленото око на приемника бе угаснало. Сивият метал сега изглеждаше мъртъв.

— Как стана това?

— Отведнъж, неочаквано. Без да предупреди.

— Повикай го на резервната вълна.

— Вече го търсих. Не се обажда.

— А танкетката?

— И тя мълчи.

Вцепенени от неочаквания удар, двамата се замислиха. Секундите летяха, другарят им беше застрашен, може би загиваше, а те не предприемаха нищо за спасяването му.

— Уле, аз ще отида. Не, не възразявай. Ти трябва да останеш тук. Не бива да напускаме и двамата бункера. Пък и... ти си дежурен.

Да, той трябваше да отиде сам. Те наистина не можеха да оставят бункера без човек.

Минута, докато облече скафандъра, тридесет секунди в пропускателната камера, още толкова, за да подготви голямата бронирана кола... Времето течеше неудържимо.

Асен включи автоматичното самоуправление, настрои го по лъча, с който Уле му сочеше посоката, и натисна клавиша „Пълен напред“. Всъдеходът се понесе безшумно към мястото, където бе Игор. Това бе една съвършена машина, която можеше не само да се движи из най-непроходимите блата и тресавища, да лети и да плава, но дори и да се гмурка под водата. В нея човек се чувствуваше сигурен: мощните и оръжия бяха готови да унищожат всеки срещнат враг, разполагаше с многобройни уреди за близко и далечно наблюдение, включително и в пълна тъмнина, можеше сама да избира пътя си и да достигне всяко място на планетата.

Синкавият фар, издигнат високо над бункера, озаряваше в призрачно сияние околната растителност. Скоро светлината му избледня и всичко потъна в гъстата вечна, непрогледна тъмнина. Загледан в екраните, Асен следеше пътя и размишляваше.

Какво се бе случило с Игор? Те не успяха дори да поговорят за това с Уле. Проста повреда на преподавателя? Не, това бе изключено. Досега не се бе случвало. Пък и — не могат да се повредят едновременно двата преподавателя на скафандъра и двата на малката кибернетична разузнавателна танкетка. Странно, че и тя не отговаряше. Значи, причината е обща, може би се крие в мястото, където се намираха.

Да, Игор пак бе минал по нов път. Въпреки възраженията им, въпреки предпазливостта, той обхождаше все нови и нови места, никога не повтаряше пътя си. — Както сме се скрили в черупката си, ако и при редките ни излизания не обикаляме, как ще опознаем околността, планетата? — Ето ти сега „опознаване на околността“! И все пак — какво се бе случило с Игор? Внезапно нападение на свирепите летящи гущери — грилите? Невероятно. И после — какво значи внезапно. Дори и човекът да е бил невнимателен, автоматите нямаше да ги пропуснат. А дойде ли по-близо от тридесет метра, те по програма ги унищожаваша. Същото важеше и за страшните зъбати земноводни — парките. Не, тукашните животни не можеха нищо да им сторят. Тогава?...

Не криеше ли Черната планета някоя неподозирана тайна? Щом тук имаше развити животни, защо да не допуснем, че я обитават и разумни същества? Ракетата, която изпратиха да изследва планетата, бе извършила стотина обиколки, преди да се спусне на повърхността. Но нима бе възможно всичко да се види, открие — при непрогледен мрак, на планета, голяма почти колкото Земята.

Асен погледна таблото с бордовите уреди. Бяха изминали пет минути, една трета от пътя. Но не можеше да увеличи скоростта. Той запали външното осветление. Мощните прожектори заслепиха за миг очите му. Всъдеходът се носеше като бесен, пореше рядката тиня и изхвърляше встрани високи вълни кал. Побърза да угаси осветлението.

Сега мракът стана още по-гъст, изправен отвсякъде като непроницаема стена. Какво ли се крие там? Ще се справи ли той с непознатата опасност? Не го ли очаква участта на Игор? Ако не успее, Уле ще остане сам! Сам на Черната планета, на билион километри далеч от Земята. Вторият звездолет ще дойде най-рано след десет години. Ако дойде, разбира се. А дотогава? Дотогава — сам!

Не, това не бива да се случи. Уле не бива да остане сам. Игор трябва да бъде спасен.

По-бързо, по-бързо! Той е длъжен да успее. Дано само не закъснее.

Тишината, изкуствената тишина, създадена от звуконепроницаемите стени на всъдехода, започна да го гнети. Той включи външните микрофони и кабината се изпълни с ръмжене, писъци, неприятни стържения. Животът наоколо кипеше, противният живот на чуждата планета. Вълна на озлобление се надигна в гърдите му. Бързо изключи микрофоните. Някоя от тези отвратителни твари може би е отнела живота на другаря му.

Още първата група, доста преди да организират постоянна станция на планетата, откри, че тя е населена. Биолозите установиха, че тукашните животни, макар и да са съвсем слепи, притежават специален орган, особено чувствителен към топлинните, инфрачервени лъчи. Впрочем, това бе съвсем естествено. Така, както животът на Земята е чувствителен към светлината, към онази част от слънчевите лъчения, която е най-изобилна на земната повърхност, така и тукашните животни и растения са се приспособили към лъченията на черното си слънце. Защото звездата, около която кръжеше Черната планета, не излъчваше светлина, а само инфрачервени, топлинни лъчи, невидими за човешкото око.

Условия за живот съществуваха само на най-близката до Черната звезда планета. И тя, както най-близката до Слънцето планета — Меркурий, — бе вечно обърната с едната си страна към своята звезда. Огромното, невидимо с просто око черно слънце. Но тя имаше обширна газова обвивка от азот и много, прекалено много въглероден двуокис. Кислородът бе недостатъчен и затова космонавтите решиха да започнат веднага, без да губят време, обработването на атмосферата. Разчистиха подходящи места и посадиха земни растения, кръстоски с дълбокоморска флора, пригодени да се развиват без светлина. Те поглъщаха жадно въглеродния двуокис и отделяха чист кислород. Процесът по облагородяването на въздуха щеше да продължи много столетия. Ако не намереха нови, по-бързи начини за пречистването му — дори хилядолетия. Но това не смуцаваше космонавтите. Те решиха да съкратят този срок засега поне с десет години. С десетте години, нужни, за да се завърне звездолетът на Земята и да дойде нова,

специална експедиция. И хората оставиха трима доброволци, които трябваше покрай обикновената си научно-изследователска работа да се грижат за плантациите, да ги защитават от враждебния тукашен живот, да ги насаждат на нови и нови места. Тези трима смелчаци, обrekli се сами на тежкото изпитание, получиха от другарите си всичко, което можеше да им предложи звездолетът: сигурно убежище в херметическия бункер, храна, апаратура за поддържане жизнените им условия, всевъзможни кибернетични обслужващи автомати, разни превозни средства, мощни лъчеви оръжия за защита. И все пак — те бяха само трима — трима смели хора, сами в необятните простори на Вселената, сами на чуждата, черна, враждебна планета.

В екрана за вертикално наблюдение се виждаха силуетите на двойка грили. Хищните гуцери летяха високо над колата.

— Вие сте много, безкрайно много, а ние сме само трима. Но нека останете с две по-малко!

Асен подаде нужната команда и в същия миг-два ярки пламъка прерязаха тъмнината над него. Лъчът докосна грилите и ги изпепели.

По пътя на всъдехода се мярна скала. На екрана се очертаха назъбените и контури. Човекът изпревари автоматичното управление и преди то да измени курса, насочи лъча към нея. След това с ярост премести дръжката на максимално напрежение. През кристалния купол, в сред мрака, заиграха синкави искри, лумнаха прозрачни пламъци. След секунда скалата стана тъмночервена, оранжева, ослепително бяла. И се разлетя с трясък на огнени късове. Без да се отклонява, всъдеходът премина победоносно през гъстите пари мястото, където преди секунда стоеше скалата.

— Какво правя! Защо е нужно всичко това? Мен ме е страх! Кому показвам силата си. На себе си? Спокойно, Асене, спокойно!

* * *

Точно по посока на лъча, с който Уле направляваше всъдехода, наблюдателните инсталации засякоха танкетката на Игор. Очертанията и се появиха първоначално в радарния екран, след това — в ултразвуковия, и накрая — в инфрачервения. Асен надяна на лицето си уреда за наблюдение в тъмнина, изключи автоматичното управление и

пое сам командуването на всъдехода. До мястото оставаха стотина метра.

Разположен във високия кристален купол, той оглеждаше околността. Сега тъмнината се бе разтопила. Из мрака никнеха и изчезваха ниски, едва забележими храсти, тук и там подскачаха изплашени дребни животинки.

Инфрабинокълът, през който Асен наблюдаваше, улавяше излъчваната топлина и я преобразуваше в светлина. С негова помощ човек можеше да гледа в тъмнината, стига наоколо му да имаше предмети, които излъчват инфрачервени, топлинни лъчи. Студената вода, земята изглеждаха мастилено черни. Растенията изпъкваха на тъмния фон като слаби, призрачни сияния — ту виолетови, ту тъмночервени. А животните сияеха в странни, разноцветни багри: едни — зелени и синкави, други — жълти, оранжеви, червени.

Първо в екраните, а след това и през инфрабинокъла, Асен видя нещо като малка, рядка горичка. Дървета тук, на Черната планета! Това беше ново. Високи три-четири метра, без листа, силно разклонени, те не приличаха на земните дървета, но все пак бяха дървета. Или... може би нещо друго?

Танкетката бе спряла близо до тях. Асен огледа бавно, внимателно наоколо и. Но Игор никъде не се виждаше. Втората радиостанция непрестанно излъчваше условното повикване, а Игор все не се обаждаше.

Отсреща, в полукръг, се бяха наредили двадесетина земноводни чудовища, наречени от хората парки. Широките им зинали уста, целите покрити с остри зъби, бяха готови да заръфат всяка плячка. През инфрабинокъла те изглеждаха яркочервени, сякаш в тях гореше огън.

Зверовете не можеха да го забележат. Всъдеходът беше покрит със специална изолация, която не пропускаше инфрачервените лъчи и го правеше невидим за тукашните животни.

Асен включи необходимия радиосигнал и танкетката на Игор веднага отговори. Значи тя бе невредима. Но къде е Игор, как да го търси? Ако излезеше извън всъдехода, неминуемо щеше да се изложи на нападението на парките. А да ги избие, не желаше. От опит знаеха, че труповете им привличат тълпи нови хищници. Те и така бяха твърде много. На земята — парките, из въздуха — голямо ято грили. А кой

знае колко други се бяха приютили из околните храсти. И всички те явно очакваха нещо, дебнеха. Асен се досещаше, че това „нещо“ е Игор. Тази мъчителна мисъл, чувството, че пропуска минутите, в които трябва да се притече на помощ, глождеха съзнанието му.

Стига игра на криеница! Инстинктивният подтик да действа, да предприеме най-сетне нещо, надделя. Асен изведнъж запали всички прожектори. Ярката им синкаво-бяла светлина заслепи до болка очите му. Измина минута, докато привикна към осветлението. Нищо не се бе променило. Животните не усещаха светлината и продължаваха да дебнат.

Под най-близкото до танкетката дърво шаваше лъскаво прозрачно кълбо. Асен насочи главния прожектор към него. Кълбото бе проточило множество пипала към клоните и стъблото на дървото. Цялата пихтиеста маса трептеше конвулсивно, преливаше в цветовете на дъгата. А вътре в кълбото чернееше някакъв продълговат предмет. Асен се взря внимателно. Това... това беше... човек! Игор!

Без да мисли, Асен скочи от креслото, удари шлема си в купола и пак приседна. Сърцето му биеше лудо, обля го студена пот. А очите му пронизваха блестящото кълбо, напругаха се да различат по-добре фигурата.

Ръцете, краката шават. Той е жив! Бори се. А ето там, долу, главата. Пихтиестото чудовище го е обвило отвсякъде, държи го с главата надолу.

Асен стисна зъби, сграбчи здраво дръжката на излъчвателя и го насочи към едно от пипалата. Но преди да включи напрежението, за миг задържа ръката си. Не е ли опасно? Няма ли да засегне приятеля си? Не! Спокойно, смело! И по-бързо!...

— Ж-ж-ж! Огнена искра изскочи от дулото на излъчвателя и удари в лъскавия ръкав. Появи се бяло кълбо пара. Втори удар! Трети! Искрите скачаха, пихтията се изпаряваше. Асен беше с озлобление по пипалата, но не смееше да насочи лъча към кълбото. А то се гърчеше, менеше формата си и продължаваше да обвива човека.

От клоните потекоха нови ръкави лъскава маса.

— Значи там, в дървото се криете вие.

Асен лизна с лъча стъблото. Електронният поток го пресече в миг и то рухна. Лъскавото кълбо изпълзя към дънера и изчезна, сякаш

го попи земята. Игор остана да лежи неподвижен под дървото. Чу се сподавен вик.

— Игор, чуваш ли ме?

Гласът на Асен се удави в трясъка на мълниите. Хищниците нападаха! Той бе забравил за тях. Но верните, вечно бдителни кибернетични автомати ги следяха и съобразно програмата си бяха започнали борба с тях. Огнените лъчи святкаха нагоре, встрани, унищожаваша нападателите. Две догарящи грили паднаха до самия всъдеход. По калната земя тлееха десетина трупа на парки. А лъчите се мятаха във всички посоки, електронните оръдия непрекъснато изригваха ослепителни мълнии. Заедно с мощната унищожителна апаратура на всъдехода, сега действуюаха и излъчвателите на танкетката. На вълни прииждаха по земята и по въздуха все нови и нови нападатели.

— Уле, ти ли си? — прозвуча най-сетне във високоговорителя отпадналият глас на Игор.

Радиовръзката бе възстановена.

— Идвам! — успя да извика Асен и отвори вратата на всъдехода. За секунди измина разстоянието до Игор, грабна го и го понесе бегом назад, към колата. Едва различаваше посоката. Мълниите на електронните оръдия ослепяваха очите му. Край тях, над тях се мятаха огнените мечове. Но не съществуваха опасност да ги засегнат. Точните автомати никога нямаше да насочат лъч към хората. Още малко и...

Нещо тежко, огнено се стовари върху им. Всичко потъна в червено море от пламъци.

— Асен. Асен... Игор... Игор... Обадете се!... Обадете се!...

Гласът на Уле звучеше глухо, далечен. Къде съм? Какво се случи? Какво тежи така върху ми? Къде е Игор?

С мъка, още не дошъл напълно в съзнание, Асен се надигна. Върху им бе паднал триметров полуобгорял труп на грили. Главния удар бе понесъл Игор. Едва го измъкна изпод отвратителното туловище.

Намираха се до самия всъдеход. Милите, умни автомати! Те бяха приближили колата, но повече не можеха да им помогнат. Танкетката ги пазеше от другата страна. Всички оръдия продължаваха да бълват

огън. Сякаш зверовете на цялата планета се бяха събрали тук, за да унищожат дръзките пришълци.

След половин час тримата космонавти пиеха горещо кафе в бункера. Игор разказваше как е открил дървото животно. Щом го видял, решил да разгледа отблизо чудното „растение“. Направило му впечатление, че някакви лъскави ленти се люлеят от клоните му. Но радарните лъчения на танкетката, която го придружавала, ги смущавали и те се скрили при приближаването и. Затова изключил автоматичното и управление и сам отишъл до дървото. Но внезапно бил облян от струи „жива вода“, която прекъснала с електропроводимата си маса радиовръзката му.

— Но скафандърът издържа, не се разтвори от храносмилателните сокове на тази гадост!

— А сега — и двамата в леглата! — изкомандува неочаквано Уле.
— За днес ви стига толкова!

Изминал бе още един ден от пребиваването им на Черната планета. Разкрита бе още една тайна на Космоса.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 1 от 1962 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.